

17 de gener del 200

Manresa

Les relacions amb l'ultradreta de PxC, que té un regidor a Manresa, al descobert

«Tota la veritat sobre Plataforma per Catalunya» és el títol del llibre escrit pels periodistes Miquel Erra i Joan Serra, que analitza passat i present del líder ultradretà Josep Anglada i l'expansió cap a Manresa i altres poblacions catalanes de la formació xenòfoba que acabdilla. A Manresa, la PxC té un regidor municipal.

FRANCESC GALINDO / MANRESA El fenomen Josep Anglada, principal referent del missatge xenòfob a Catalunya, ha estat analitzat pels periodistes vigatans Miquel Erra i Joan Serra en el llibre «Tota la veritat sobre Plataforma per Catalunya», en el qual dissectionen la gènesi i posterior expansió d'aquesta formació, que té un regidor a l'Ajuntament de Manresa.

Després de les eleccions municipals del maig passat va quedar clar que PxC és una força emergent. De tenir quatre regidors a Vic, Manlleu, Cervera i el Vendrell, el partit que lidera l'ultradretà Josep Anglada i Rius (Vic, 1959) va passar a aconseguir 12.400 vots que li van permetre obtenir quatre regidors a Vic (2.842 vots) i a el Vendrell (2.253); dos regidors a Manlleu (1.022) i Cervera (639), i un regidor a Manresa (1.539), Olot (800), Tàrrrega (453), Roda de Ter (203) i Sant Martí de Riucorb (91).

Erra i Serra, redactors del bisetmanari El 9 NOU, retraten a Anglada com un líder ultradretà tan ambiciós com autoritari tan populista com calculador, que té l'animadversió als estrangers com a pal de paller del seu ideari. Tant a Vic com a Manresa, Anglada es nodreix del suport que rep en barris que dècades enrera havien acollit l'arribada de ciutadans del sud de l'Estat, tot i que el seu discurs visceral fa forat també en altres zones. Ha aconseguit trencar el sostre habitual de la ultradreta incorporant electors d'àmbits diversos. No s'amaga de dir que ha aconseguit representació en alguns ajuntaments fent només una campanya feble i sense que el candidat fos del municipi com és el cas de Manresa, on el regidor és el barceloní Xavier Arcas. Entre les claus de la seva expansió hi ha el recel que genera la immigració i el descontentament d'una part de la població pel discurs dels partits polítics tradicionals, que no han estat capaços de transmetre la feina feta en aquest camp i han recorregut als eufemismes per referir-se a la gestió dels fluxos migratoris. Per trencar el sostre de la ultradreta ha fet declaracions defensant l'ideari democràtic de la seva formació i amenaçant amb querelles judicials contra els que divulguin el seu caràcter ultradretà i

l'ideari xenòfob del seu partit. La realitat, que recull el llibre, és que Anglada havia estat líder de la ultradretana Fuerza Nueva amb una trajectòria de més de dues dècades de recorregut franquista i és un assidu al Valle de les Caídos.

Fuerza Nueva i Regina Dos Santos.

El 18 de juliol de 1986, en la commemoració del 50è aniversari de l'alzamiento nacional, Anglada va pronunciar aquest discurs: «Des de Catalunya, saludos a toda España. Deciros que seguiremos luchando, porque ésta no es una lucha cualquiera. Es la lucha de Cristo y Cristo es nuestro comandante y amigo. Y Cristo no pierde nunca una guerra, aunque pueda perder una batalla. ¡Arriba España!».

Anglada va ser un fix dels actes d'homenatge a la bandera espanyola, que el 12 d'octubre aplegaven a l'estació de Sanzs de Barcelona la ultradreta catalana. Erra i Serra asseguruen que alguns amics que va fer durant aquella travessia l'han acompanyat fins avui dia, pol·lulant a l'entorn de la PxC. El 1992 va ser president comarcal i vicepresident provincial del Frente Nacional, formació de la qual va ser expulsat per agressió física a un membre de la junta. Van actuar també com agravants que li toqués els pits i el cul a la vedet Regina Dos Santos, en una festa de barri, i va ser acusat d'apropiar-se de 350.000 pessetes del partit. Aquell mateix any va convidar Ruiz-Mateos a Vic. Històriques figures de la ultradreta espanyola, com Esteban Gómez Rovira o Alberto Royuela, van apadrinar el congrés fundacional de PXC, el 2002.

En aquell congrés no va passar inadvertida la presència d'una desena de simpatitzants d'estètica skinhead, asseguts a l'última fila de l'auditori. Públicament, Anglada sempre ha mirat de desmarcar-se d'aquest moviment de tendència neonazi, malgrat que hi manté punts de contacte ideològic. Fonts policials han confirmat que, llavors, no era la figura d'Anglada qui els capficava, sinó algun dels personatges d'ideologia skinhead que deambulaven al seu entorn. En l'anterior mandat, per exemple, també va sorprendre la inquietant presència en algun Ple a Vic de Carlos Francisoud, dirigent del Moviment Patriòtic Català i exmembre de Milícia Catalana, condemnat per un delictes de terrorisme. Erra i Serra fan constar, però, que Anglada sempre s'ha volgut desmarcar dels moviments de la ultradreta vinculats a la lluita armada.

Entre les bases de la PxC hi figuren, encara ara, molts simpatitzants de col·lectius com el Frente de Juventud, el Frente Democrático Español o el Moviment Patriòtic Català (antiga Milícia Catalana), els membres del qual «li fan de servei d'ordre», ha assegurat un exmilitant ultradretà que prefereix mantenir l'anonimat, per por de represàlies. Anglada també ha mantingut contactes, més o menys esporàdics, amb dirigents de les actuals formacions de la ultradreta espanyola, com els líders de Democràcia Nacional o España 2000, que veuen en la PxC a un futurible soci i representant natural a Catalunya. El qui va ser el primer secretari general de la PxC, Jaume Farrerons, va

deixar el càrrec el 2003 en constatar la doble militància orgànica del partit d'Anglada. «La PxC té molt a veure amb l'extrema dreta».

Farrerons recorda que, de cara a desplegar el programa de la PxC, Anglada li havia demanat que es posés en contacte amb Ernesto Milà, líder de la ultradretana Democracia Nacional (DN). «La PxC té molt a veure amb l'extrema dreta més rànica i reaccionària», explica en el llibre Farrerons, que assegura que quan li va comunicar que deixava el partit, Anglada li va reconèixer, a cor obert, que «ell solet» havia estat capaç de «revitalitzar un sector polític [la ultradreta] que feia 30 anys que no aixecava el cap».

Especialment significativa va ser la presència com a número dos de la candidatura a Manlleu de Juan Gómez, veí del Prat de Llobregat i exmilitant d'Estado Nacional Europeo, un partit d'inspiració neonazi. De recordar-li a Anglada el seu passat franquista, se'n va encarregar Emili Utgés, número dos de la candidatura a Manresa a les municipals del 2007. Exdirigent de Fuerza Nueva, Utgés havia estat una aposta d'Anglada per completar la llista a Manresa. Donat que el número 1, Xavier Arcas, volia plegar (i després que Regió7 posés al descobert el passat ultradretà de membres de la llista), Anglada va suggerir que el substituís el número 3. Utgés, molest, va dir que si a ell el feien plegar pel seu passat, «Anglada també ho hauria de fer» (vegeu Regió7 del 27 de juny del 2007). El número 3, Aaron Argudo Palacios, va ser segon de la candidatura d'extrema dreta Españoles Bajo el Separatismo, el 2006.